

Минулося... Зітхаєш, милий друже,
І по душі шкребе щось, наче миш.
Чому ж тоді було тобі байдуже
Те все, за чим тепер ти сльози ллеш?

Чому ж тоді красі не знав ти ціни,
Солодкий мед небачно розливав?
З бенкетних зал осталися руїни
І статуї розбиті серед трав.

Даремно ходиш стежкою крутою,
Шукаючи загублених слідів:
Давно ти, друже, власною рукою
Свій замок підпалив — і він згорів.

Не відбудуєш гордих веж підхмарних,
Розбитих статуй не двигнеш з руїн,
Лиш спомини хвилин минулих, гарних
Снуються ще посеред зимних стін.

Ти ловиш їх, неначе привид сонний,
До серця тулиш і кричиш їм: «Жий!»
Вони ж безсило кануть в яр бездонний,
І тільки відгомін вертається глухий.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Intermezzo»](#);